

Antipujolisme

written by Alfons Duran Pich | 14 de desembre de 2022

He vist la sèrie de David Trueba sobre la família Pujol. M'ha resultat estimulante, encara que pateix un biaix inicial que queda expressat en el títol mateix (*La Sagrada Família*). Es dona per fet connotativament que són tots culpables, inclòs el president per consentir els suposats pecats de la dona i dels fills.

Que un jutge de l'Audiència Nacional (antic Tribunal d'Ordre Públic) els acusi ni més ni menys de ser una organització criminal, no em fa canviar la meua opinió sobre l'obra política del senyor Jordi Pujol i el seu impacte a la societat catalana. Estic acostumat a fer balanç de tot, i en el cas del president el saldo és a parer meu totalment favorable.

Cal no oblidar (hi ha molt desmemoriat) que Jordi Pujol va ser un demòcrata antifranquista des de la primera joventut i com a tal va ser torturat, vexat i empresonat. També cal ressenyar que molts dels que ho han criticat i denunciat tenen un notable pedigrí vinculat al dictador.

No acostumo a donar explicacions sobre el que faig o deixo de fer, encara que ara vull reconèixer públicament que mai el vaig votar. M'he mogut sempre en l'àmbit de l'economia privada i no estic adscrit a cap catecisme polític. Des de la distància, admiro la seva capacitat com a home de govern.

No va ser mai independentista, però quan el van pressionar perquè en renegué a canvi d'un tracte de favor, no va acceptar el joc brut.

Ell ha viscut sempre d'una manera austera i el seu únic interès ha estat Catalunya. Segurament per això, quan exercia de banquer, va posar el seu projecte sobre la nació davant de la gestió de riscos. Es va equivocar. Si es considera "corrupció" finançar projectes industrials,

culturals i artístics de viabilitat improbable, va ser corrupte. I aquí queda tot. Però si analitzem els balanços dels bancs de l'època i el silenci del Banc d'Espanya davant dels seus desequilibris financers manifestos, ens hem de preguntar per què es va intervenir Banca Catalana i per què no altres bancs en circumstàncies semblants.

I la posterior querella del fiscal de l'Estat contra Jordi Pujol, com a president del banc i contra diferents membres del consell d'administració (querella que després el president González –en pla perdonavides– va fer retirar) era simplement un avís de què podria passar més endavant. Que va passar.

La sèrie ens explica totes les escombraries que ha mogut l'Estat espanyol per limitar primer i tallar d'arrel després qualsevol intent per recuperar les bases primigènies de la nació catalana. Si la família Pujol és "una organització criminal", jo no sé què seran tots aquests tipus que han mentit, subornat, calumniat, falsejat, prevaricat i el que vostè vulgui, per enfonsar la carrera política i la vida personal de qualsevol individu català que els plantés cara. A ells no els processa ningú i segueixen tan frescos vivint dels diners dels contribuents.

Sobre el delicte fiscal de no declarar la "deixa" del pare (que no era per a ell, sinó per a la dona i els fills), va ser un delicte que va compartir amb milers d'espanyols, que després van ser amnistiats graciosament pel govern del PP. Si no ho va declarar en el seu moment, suposo que va ser perquè creia que podia afectar la seva carrera política. En això es va equivocar i la nodrida brigada de les clavegueres ho ha aprofitat.

La sèrie també permet veure el conjunt de ressentits que han fet de l'antipujolisme una religió. Molts d'ells pertanyents a la fauna del periodisme canalla, tan estimada pels espanyols. També s'hi cola l'opinió d'alguns intel·lectuals professionals, sempre arrambats al pessebre de l'Estat. Els

seus comentaris els delaten, com quan un conegut arribista interpreta que el pas per la presó del jove Pujol incorporava una voluntat de legitimar-se o quan un altre dels obsessos comenta (sense provar res) que la família va retirar les accions a Banca Catalana abans que aquesta fallís. Tota aquesta fauna forma part de l'“esquerra caviar”, una falsa esquerra que agrada de practicar la “caça de bruixes”, al millor estil maccarthiste.

Surten molts personatges, però de llarg els més interessants i creïbles són per a mi Josep Pujol Ferrusola (que aguanta els embats, argumenta molt bé, assumeix els errors i critica el que ell creu criticable del seu pare) i sobretot (i per mi hi ha estat una sorpresa) Lluís Prenafeta, un personatge que ha estat demonitzat i que a la sèrie ordena la història compartida amb un grau de rigor i serenitat més que notables.

Recomano que els catalans vegin aquesta sèrie i jutgin per ells mateixos. Jo ja he emès el meu judici i ho faig a favor del president i de la seva trajectòria, mal els pesi a l'Audiència Nacional.